

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΕΣΩΣ όρμησαμε στη σκάλα, την ανεβήκαμε γρήγορα—γρήγορα και πηδήσαμε από τὸ άνοιγμα τοῦ τοίχου στη μεγάλη αίθουσα τῶν πορτραίτων.

Ἐκεῖ οἱ θόρυβοι κι' οἱ θρήνοι ἀκούγονταν σαν πᾶν ἔντονοι, πᾶν δυνατοί.

Καταμεσῆς στὴν αίθουσα στεκόταν μὲ τὸ κεφάλι ψηλά κι' ἀρουραζόταν μὲ προσοχή, ἔτος φαινόταν, ὁ καθηγητὴς Βάν Ἐλσιγγ.

Εἶδε τὴν ἀνησυχία πὸν ζωγραφίζοταν

στὰ πρόσωπά μας καὶ μᾶς ἔγνεψε μὰ σταθοῦμε.
—Τί τρέχει λοιπόν; ρώτησα λαχταρισμένα.
—Μὴν τρομάζετε. Δὲν εἶνε τίποτε, μᾶς ἀπάντησε.
—Οἱ θόρυβοι αὐτοί; Αὐτοὶ οἱ θρήνοι;
—Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως. Ἡ συχαστε, κυρία Μίνα,
—Δὲν ἀκούσατε τὸν Πιστό; Ἀκούστε λοιπόν. Ὁ Πιστός γανγίζει ἄγρια. Τὰ κορίτσια κινδυνεύουν ἰσως. Πρέπει νὰ κατέβουμε γιὰ νὰ δοῦμε τί γίνεται...
—Κατέβηκα ἐγὼ πρὸ ὀλίγου, κυρία.

—Εἶδατε τὰ κορίτσια; Δὲν τὰ ἐτρόμαξε τὸ κακὸ πὸν γίνεται;
—Ναί, ἀλλὰ τὰ καθουόχασα. Τοὺς εἶπα ἀπλοῦστατα τὴν ἀλήθεια. Οἱ θόρυβοι αὐτοί, τὰ στριγγίσματα αὐτὰ προέρχονται ἀπ' τὰ ἔρπετά καὶ τὰ νυχτοπούλια πὸν φωνάζουν στὸν πύργου. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ διαβόλοι ξύπησαν ἔξωφανα καὶ χαλάει τὸν κόσμο...

—Ξύπησαν; Μέρα μεσημέρι;... Εἶνε δυνατόν αὐτό; Δὲν τὸ βρίζετε ἀνεξήγητο;
—Ὁχι, κυρία Μίνα. Ὑπόχει μὰ ἐξηγήσεις. Οἱ σύντροφοι αὐτοὶ τοῦ βρυκόλακα μάντεψαν τὸ τέλος του καὶ γι' αὐτὸ σκοποῦν ἔτσι. Θὰ μὲ ρωτήσετε πὸς τὸ ἐκατάλαβαν. Ποιὰ μυστηριώδης δύναμις τὰ εἰδοποίησε. Δὲν ξέρω. Πάντως ἡ ἀλήθεια εἶνε αὐτή.

—Καὶ τώρα; ψιθύρισα.
—Ὑποθέτω, ἀγαπητή μου, πὸς δὲν διατρέχουμε κανένα σοβαρὸ κίνδυνου.

—Καὶ τὰ κορίτσια;
—Ἐκλείσα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τους κι' ἄφησα ἀπ' ἔξω τὸν Πιστό. Δὲν ὑπάρχει οὐνεπὸς λόγος ν' ἀνησχοῦμε.

Τὰ λόγια τοῦ καθηγητοῦ δὲν μὲ καθουόχασαν. Σκεφτόμουν μ' ἀνατριχίλα τὸν τρομερὸ κίνδυνου πὸν διέτρεξε ὁ κακομοῖρης Βλαδὴμπος Χάιντεβιτς μὲ τὰ φειδία, τίς νυχτερίδες καὶ τὰ ποντίκια τοῦ πύργου αὐτοῦ.

Ὁ καθηγητὴς Βάν Ἐλσιγγ μάντεψε τοὺς φόβους μου καὶ προσπάθησε νὰ μὲ καθουόχαση.
—Ἡ ἐργασία μας δὲν θὰ μᾶς κρατήσει πλέον τῆς μισῆς ὥρας στὴν κρύπτη τοῦ βρυκόλακα, μού εἶπε. Μέσα στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Πιστός θὰ φρουρήσῃ ἀγρύπνως τίς δυὸ δεσποινίδες.
—Λησιμονεῖτε, κύριε καθηγητά, τὸ μαρτύριου τοῦ Χάιντεβιτς στὸν πύργου αὐτό; Θυμηθῆτε τὴν ἐπαρρομὴ τῶν ποντικῶν. Τὰ τρομερὰ φειδία πὸν τοῦ ἐπετέθησαν. Ἀρκεῖ ἓνα δηλητηριώδες ἔρπετό γιὰ νὰ θανατώσῃ τίς δυὸ μαζοῦλες. Ὁ, θὰ ἦταν τρομερὸ αὐτό... Πολλὸ τρομερό.

Ὁ καθηγητὴς δὲν ἐπέμεινε. Βυθίστηκε σὲ σκέψεις.
Τέλος, σήκωσε τὰ μάτια του ἐπάνου μου καὶ μὲ ρώτησε:
—Τί νομίζετε πὸς πρέπει νὰ γίνῃ, ἀγαπητή μου; Πέστε μας ἐλεύθερα τίς σκέψεις σας...

—Θὰ κατέβω μαζί σας κάτω, τοῦ ἀποκρίθηκα, θὰ σᾶς βοηθῶ νὰ ἐτοιμασῆτε τὰ πάντα καὶ τὴν τελευταία στιγμή θ' ἀνέβω κοντὰ στίς δεσποινίδες. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο. Ἐτσι θ' ἀποφύγω καὶ τὸ θέαμα τῆς θανατώσεως τοῦ βρυκόλακα.

—Αὐτὸ εἶνε σωστό, εἶπε ὁ Ἄρκερ.

—Ναί, εἶπε ὁ καθηγητὴς. Ἄς γίνῃ ἔτσι, κυρία Μίνα. Καὶ τώρα, ἄς μὴ χάνουμε καιρὸ. Ἄς τρέξουμε κάτω. Ἡ ὥρα ἐπέρασε. Τὰ ἔρπετά καὶ τὰ νυχτοπούλια τοῦ πύργου ἐξακολουθοῦσαν νὰ θρηνοῦν.

Κανένα ὄσποσο δὲν εἶχε ξεμυτίσει ἀπ' τὴ σκοτεινὴ φωνά του, ὡς τὴ στιγμή αὐτή.

Φοβόντουσαν ἰσως τὸ φῶς τῆς ἡμέρας κι' αὐτὸ ἦταν εὐχάριστο. Κατεβήκαμε καὶ πάλι στὴν κρύπτη τοῦ βρυκόλακα. Ὁ ζάνεκρος ἔκωσε τὰ βήματά μας καὶ μόλις μπήκαμε στὴν πόρτα, γύρισε ἐπάνου μας τὰ ἀπαίσιμα μάτια του.

Θεέ μου!... Μέσα στὰ σκληρὰ του μάτια ἔλαμπε διαβολικὸ μίσο. Ἄν μπορούσε νὰ σηκωθῆ ἐπάνου, θὰ μᾶς κομιμάτιαζε.

Ὁ Ἰωνάθαν πὸν εἶδε ἐπίσης τὸ μοχθηρὸ του βλέμμα, ψιθύρισε:
—Μοῦ θυμίζει τὸ βλέμμα τοῦ Δράκουλα, Ἐτσι μ' ἐκρίταξε κι' ἐκεῖνος, δταν ἀνακάλυφα, ἔδω καὶ εἰκοσι χρόνια, τὴν κρυφάνα του. Τὰ μάτια του γύρισαν ἐπάνου μου γεμάτα μαγία καὶ λύσσα. Εἶχα τὴν ἀπόφαι νὰ τὸν σκοτώσω κι' ἔμωσ τὰ χέρια μου παραλύσανε...

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἰωνάθαν τ' ἔκωσε ἀσφαλῶς ὁ βρυκόλακας. Καὶ τὰ μάτια του καρφοθήσαν πάνου τοῦ φρενασομένη.

Ἄν μπορούσε νὰ ἐκδικηθῆ... Εὐτυχῶς ἔμωσ τὸν κρατοῦσε καρφομένο στὴ θέσι του ὁ λήθαργός του. Δὲν μπορούσε νὰ κινήθῃ καθόλου, ἦταν ἐντελῶς ἀκίνητος, ἐφ' ὅσον ἔξω ἔλαμπε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ὁ καθηγητὴς Βάν Ἐλσιγγ, μὴ δίνοντας προσοχή στὰ λόγια μας, ἦταν ἀπασχολημένος μὲ τὸ πρόχειρο μαγαζὶ του. Ἡ μυστηριώδης ἀπερρίνα σήφη, πούχε βάλει μέσα σ' αὐτό, εἶχε ἀρχίσει νὰ πυρακτοῦται.

Ἡ κρύση στιγμή πλησίαζε. Ὁ βρυκόλακας παρακλουθοῦσε τὰ πάντα μὲ τὸ ἀγρυπνο βλέμμα του. Ἐβλεπε πὸς τὸ οἰκτρὸ τέλος του δὲν ἦταν πειδ μακρὸ καὶ τὰ δόντια του, τὰ λευκά, μπερὰ δόντια του, τριζοκοποῦσαν ἄγρια...

Τώρα εἶχε ἀρχίσει νὰ σφίγγῃ τίς γροθίδες του, σάν νὰ εἶχαν ζωντανέψει ξαφνικά τὰ χέρια του.

Τὰ σκελερὰ νύχια του μπαίνανε βαθειὰ στὰ σανίδια τοῦ φερστρον του, σκίζανε τὸ μαθρο βελούδου, τουγροῦνιζαν μὲ λύσσα, δειχνανε ὅλη του τὴν ὀργή κι' ὅλη του τὴν ἀγρομία.

Βλέποντας τίς γροθίδες του νὰ σφίγγονται, φοβήθηκα.

Νόμισα πὸς ἡ μεγάλη του ταραχή καὶ μαγία θὰ τὸν ἔβγαζαν ἀπ' τὸ λήθαργό του. Καὶ τελευταῖα ἀνησυχὴ τὸν καθηγητή. Μὲ χιτήρησε φαιρικά στὸν

Ὁ Ἄγγλος μυθιστοριογράφος Φένιμορ Κοῦπερ. (Πίναξ τοῦ Μορέν).

ἔμω καὶ μού εἶπε:
—Μὴ φοβόσαστε. Ὅ,τι καὶ νὰ κάμῃ, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σηκωθῆ. Ὁ ἀρχισὴ νὰ τινάζετα σὲ λίγο, θ' ἀρχισὴ νὰ οὐρλιάζῃ, μὰ δὲν θὰ καρποθῶσῃ νὰ βρῆ τὴ δύναμὴ του...

Ἐγοντάς μου τὰ καθουόχαστικά αὐτὰ λόγια, ὁ Βάν Ἐλσιγγ ἔβγαλε ἓνα μεγάλο μονόκοπο χασάτικο μαχαίρι καὶ δοκίμαζε στὸ νύχου τὴν κόμη του.

Τὸ μάτι τοῦ βρυκόλακα ἔραπε τὸ φονικό αὐτὸ ὄργανου. Κι' ἐκεῖνο πὸν προέβλεπε ὁ καθηγητὴς σινέθη.

Ὁ τρομερὸς ζάνεκρος ἀνατινάχτηκε σύγκωμος κι' ἓνα τρομερὸ οὐρλάσμα βρῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του, ἓνα οὐρλάσμα πὸν ἀντήχησε ἀπαῖσιμα σ' ὅλο τὸν πύργου.

Ψύχραμος πάντα, ὁ καθηγητὴς ἔρριξε ἓνα γρήγορο βλέμμα στὴ σήφη πούχε ἀρχίσει νὰ κοκκινίξῃ κι' ἔπειτα προχώρησε πρὸς τὸ βρυκόλακα, μὲ τὸ μαχαίρι στὰ χέρια.

Τὰ μάτια τοῦ βρυκόλακα εἶχαν πεταχτεῖ ἔξω ἀπὸ τίς κόγχες τους. Σπιθοβολοῦσαν φριχτὰ καὶ στριφογυρίζαν ἀγοριεμένα.

(Ἀκολουθεῖ)